Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 690 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie van 7 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Albanese nationaliteit, diende op 18 september 2023, een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dit VIB kennelijk ongegrond op 14 februari 2024. Verzoekster diende een beroep in tegen voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 maart 2024 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (zowel voor haar, als voor haar minderjarig kind N.).

Bij arrest nr. 318 523 van 13 december 2024 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegrondheidsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Op 17 december 2024 werd de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

De arts-adviseur gaf op 16 december 2025 zijn medisch advies.

Op 7 januari 2026 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2024 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., R. (…) (RR: (…))
Geboren te Elbasan op (…)1997
M., M. (…) (RR: (…))
Geboren te Lac op (…)1996
+ minderjarige kinderen
M., L. (…), ° (…)2014
M., N. (…), ° (…)2019
M., R. (…), ° (…)2024
Nationaliteit: Albanië
Adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.12.2024, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.
Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M., M. (…). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 16.12.2025 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Albanië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019).

Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Gezien de asielprocedure nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan M., M. (…) te willen overhandigen. (…)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene motiveringsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"2.2.2.1 Eerste onderdeel: verzoekster kan in Albanië geen adequate behandeling krijgen voor haar aandoening.

9.-
De bestreden beslissing steunt volledig op het medisch advies van de arts-adviseur, die stelt dat de noodzakelijke psychiatrische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië. Deze redenering berust echter op een louter theoretische benadering van de gezondheidszorg in het land van herkomst en houdt geen rekening met de concrete en individuele situatie van verzoekster.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet bij de beoordeling van de toegankelijkheid van medische zorg niet enkel worden nagegaan of behandeling in abstracto bestaat, maar ook of de betrokkene er in werkelijkheid toegang toe zal hebben.

Daarnaast heeft de Raad eerder in een eerder arrest het volgende geoordeeld:

"Een vernietiging van de bestreden beslissing kan, als een schending van artikel 3 EVRM vastgesteld wordt, verzoekende partij een nut verschaffen. (Art. 39/56 vreemdelingenwet). De rechtstoestand wordt dan gewijzigd voor zover wordt vastgesteld dat door haar aandoening een terugkeer naar haar land van herkomst een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandelingen is of met zich meebrengt.

Het EHRM oordeelt dat een verwijdering een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM verplicht de verdragsstaten de betreffende persoon dan niet naar dat land te verwijderen. Om de ernstige en bewezen motieven te beoordelen moet men de te verwachten gevolgen van de verwijdering onderzoeken en hierbij rekening houden met de algemene situatie van dat land en met de specifieke situatie van verzoekster. (…) Om de specifieke situatie van verzoekster te onderzoeken moet men nagaan of het ingeroepen risico voldoende concreet en aantoonbaar is. Het bestaan van een reëel gevaar wordt onderzocht op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of gehad moest hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling" Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 59.850, 15 april 2011.

Dat er dus rekening moet worden gehouden met de algemene situatie van het land en met de specifieke situatie van verzoekster.

Dat in het arrest PASPOSHVILI / België (41837/10. § 190) van de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, luidt het dat voor de toegankelijkheid van de medische zorgen, de staat op geïndividualiseerde wijze moet nagaan of de medische zorgen geografisch toegankelijk zijn of de medische zorgen betaalbaar zijn of de betrokken kan bogen op een sociaal of familiaal netwerk.

In casu heeft de verwerende partij zich beperkt tot algemene beschrijvingen van het Albanese gezondheidssysteem, zonder enig individueel onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster.

Er werd geen onderzoek verricht naar haar werkelijke toegang tot psychiatrische zorg, haar financiële mogelijkheden, de continuïteit van behandeling na terugkeer, de praktische organisatie van langdurige opvolging of de beschikbaarheid van gespecialiseerde psychiatrische begeleiding die noodzakelijk is gelet op de ernst van haar aandoening.

10.-
De beslissing steunt dus op algemene veronderstellingen en niet op een geïndividualiseerde beoordeling.

"Het is onbetwistbaar dat de wetgever het voordeel van artikel 9ter vreemdelingenwet heeft willen voorbehouden voor vreemdelingen die zo 'ernstig ziek' zijn dat hun verwijdering een schending van artikel 3 EVRM zou vormen. Artikel 9ter, § 1 bestrijkt twee hypotheses: het geval van de maximale ernst van de

ziekte, wanneer de verwijdering van de zieke naar het land van herkomst zelfs niet kan worden overwogen en in zoverre het vaststaat dat het risico zich op relatief korte termijn kan voltrekken, en het geval dat de ziekte een verwijdering a priori niet uitsluit, wanneer de zieke, zonder verzorging, bij terugkeer een werkelijk risico loopt om aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM te worden onderworpen" RvS (11e k.) nr. 228.778, 16 oktober 2014 (Belgische Staat / X) www.jura.be.

In casu gelden voor verzoekster de twee hypotheses die de Raad van State heeft weerhouden.
Vooreerst heeft verzoekster in haar aanvraag uitvoerig gewezen op de structurele problemen in Albanië inzake de daadwerkelijke beschikbaarheid en vooral de concrete toegankelijkheid van psychiatrische zorg, gespecialiseerde opvolging en noodzakelijke medicatie voor personen met een ernstige bipolaire stoornis.
Zij heeft benadrukt dat haar aandoening een complexe en chronische psychiatrische pathologie betreft, die levenslange opvolging vereist door gespecialiseerde zorgverleners, met regelmatige medische controle, medicamenteuze behandeling en monitoring, en de mogelijkheid tot onmiddellijke interventie bij destabilisatie.

Daarnaast volgt uit de ernst van haar aandoening dat een terugkeer naar Albanië niet kan worden overwogen zonder ernstig risico voor haar gezondheid. Haar ziektebeeld wordt gekenmerkt door manischpsychotische decompensaties, waarvoor in het verleden zelfs een gedwongen opname noodzakelijk was. Een onderbreking van de behandeling, een gebrek aan continue opvolging of een plotse verandering van omgeving kan op zeer korte termijn leiden tot een ernstige psychiatrische ontregeling. Het risico op herval is reëel, onmiddellijk en potentieel levensbedreigend indien de noodzakelijke medische zorg niet permanent en effectief beschikbaar is.

Geenszins wordt aangetoond dat verzoekster in Albanië daadwerkelijk toegang zal hebben tot de gespecialiseerde en continue psychiatrische behandeling die haar toestand vereist. Integendeel, uit de voorgelegde medische stukken en uit de concrete omstandigheden van haar situatie blijkt dat er een reëel risico bestaat dat zij gedurende langere tijd verstoken zal blijven van adequate opvolging, met alle gevolgen van dien voor haar gezondheidstoestand.

Indien verzoekster toch verwijderd zou worden – quod non – zou zij in Albanië geen effectieve en continue behandeling kunnen krijgen die haar psychiatrische toestand kan stabiliseren. Gelet op haar traumatische voorgeschiedenis in dat land, de nood aan intensieve opvolging en de onvoorspelbaarheid van haar aandoening, loopt zij bij terugkeer een reëel risico op ernstige destabilisatie van haar psychische toestand en op behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Daaruit volgt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

12.-
Daarnaast heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de algemene motiveringsverplichting geschonden, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Aangezien DVZ eveneens de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.
Aangezien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).
Aangezien het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien verzoekster in dit verband naar de rechtsleer verwijst die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende. " (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing van DVZ niet afdoende werd gemotiveerd omdat:

De arts-adviseur heeft geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Albanië, zelfs indien theoretisch aanwezig, in de praktijk niet volstaat om de psychiatrische toestand van verzoekster te stabiliseren. Haar aandoening vereist immers een continue, gespecialiseerde en nauwgezette opvolging, waarbij elke onderbreking van behandeling ernstige gevolgen kan hebben. De beslissing onderzoekt niet of de Albanese gezondheidsstructuren effectief in staat zijn deze intensieve en langdurige zorg te waarborgen.

Evenmin werd rekening gehouden met de concrete gevolgen van een onderbreking of vertraging van behandeling. Verzoekster staat in België onder regelmatige medische controle en heeft een gestabiliseerde zorgstructuur. Bij terugkeer naar Albanië zou zij eerst geconfronteerd worden met administratieve en praktische obstakels alvorens toegang te krijgen tot behandeling. Elke vertraging in opvolging of interventie kan echter onmiddellijk leiden tot ernstige psychiatrische ontregeling, hospitalisatie of gevaar voor haar fysieke integriteit.

De verwerende partij trekt bovendien foutieve conclusies uit de beschikbare informatie. Uit het louter bestaan van psychiatrische diensten in Albanië wordt afgeleid dat de behandeling daadwerkelijk toegankelijk en adequaat zou zijn voor verzoekster, zonder enig concreet onderzoek naar haar individuele situatie. Op basis van deze abstracte veronderstelling besluit de administratie dat geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen een kennelijk onjuiste toepassing vormt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
Hierdoor heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de materiële motiveringsplicht geschonden in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

→ Dat DVZ hierdoor derhalve de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

13.-
Aangezien DVZ ook het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Het is kennelijk onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken en van de arts-adviseur om te oordelen dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekster geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van herkomst en dat bijgevolg niets toelaat te concluderen dat zij niet zelf zou kunnen instaan voor de kosten van de noodzakelijke medische zorg.

14.-
De administratie leidt uit deze louter hypothetische mogelijkheid van arbeid af dat verzoekster zou kunnen bijdragen aan het gezondheidssysteem en daardoor toegang zou hebben tot medische behandeling.
Deze redenering is echter volledig losgekoppeld van de concrete en medische realiteit van verzoekster.
De arts-adviseur en de verwerende partij houden immers geen rekening met de specifieke en ernstige psychiatrische aandoening waaraan verzoekster lijdt. Haar bipolaire stoornis type I met psychotische decompensaties wordt gekenmerkt door onvoorspelbare periodes van destabilisatie, die gepaard kunnen gaan met verlies van controle, hospitalisatie en intensieve medische opvolging. In het verleden was zelfs een gedwongen opname noodzakelijk.

Een dergelijke medische toestand is per definitie moeilijk verenigbaar met stabiele en duurzame tewerkstelling, zeker in een context van terugkeer naar een land waar zij geen zorgcontinuïteit, geen therapeutisch netwerk en geen psychosociale stabiliteit heeft.

De administratie gaat dus uit van een zuiver theoretische arbeidsgeschiktheid zonder enig concreet onderzoek naar de reële mogelijkheden van verzoekster om te werken, om inkomsten te verwerven en om langdurige medische kosten te dragen.

Daarbij houdt de arts-adviseur evenmin rekening met de huidige socio-economische en medische realiteit in Albanië. De toegang tot gespecialiseerde psychiatrische zorg is er beperkt, ongelijk verdeeld en vaak afhankelijk van praktische en financiële voorwaarden. Zelfs indien bepaalde zorgstructuren formeel bestaan, betekent dit geenszins dat zij daadwerkelijk en onmiddellijk toegankelijk zijn voor personen die terugkeren zonder middelen, zonder sociaal vangnet en met een ernstige psychiatrische kwetsbaarheid. Het is dan ook duidelijk dat verzoekster, gelet op haar medische toestand, niet in staat zal zijn om actief deel te nemen aan

de arbeidsmarkt, en bijgevolg evenmin zal kunnen bijdragen aan het gezondheidssysteem of er in de praktijk uitgebreid van zal kunnen genieten.

De noodzakelijke psychiatrische zorg is bovendien niet of niet in voldoende mate werkelijk toegankelijk voor haar situatie, nu deze zorg gespecialiseerde opvolging, continuïteit en stabiliteit vereist die bij terugkeer niet gewaarborgd zijn.

15.-
De stelling van de verwerende partij dat verzoekster actief kan zijn op de arbeidsmarkt en daardoor toegang zal hebben tot de gezondheidszorg is derhalve manifest onredelijk.
De bestreden beslissing schendt bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratie haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte en volledige feitenvinding. Een overheid die met de nodige zorgvuldigheid handelt, onderzoekt alle relevante gegevens en houdt rekening met de concrete situatie van de betrokkene. In casu heeft de verwerende partij dit nagelaten.

Een zorgvuldig handelende administratie zou rekening hebben gehouden met de medische realiteit van verzoekster, met de ernst van haar psychiatrische aandoening, met haar beperkte arbeidscapaciteit en met de concrete toegankelijkheid van zorg in Albanië.

Meer bepaald had de administratie moeten onderzoeken dat verzoekster geen stabiele tewerkstelling kan uitoefenen wegens haar ernstige psychiatrische problematiek en bijgevolg niet in staat zal zijn om financieel bij te dragen aan het gezondheidssysteem of om de kosten van langdurige gespecialiseerde behandeling te dragen.

Eveneens had rekening moeten worden gehouden met het feit dat de toegang tot medische zorg in de praktijk vaak afhankelijk is van administratieve procedures, praktische organisatie en effectieve beschikbaarheid van gespecialiseerde zorgverleners. Voor een persoon die terugkeert zonder middelen en met een ernstige psychiatrische aandoening kunnen dergelijke administratieve en organisatorische drempels een reële belemmering vormen voor tijdige en continue behandeling.

Deze elementen waren bekend of hadden minstens gekend moeten zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Nochtans blijkt nergens dat de administratie deze gegevens daadwerkelijk heeft onderzocht of in haar beoordeling heeft betrokken.
Een zorgvuldig handelende overheid zou deze gegevens wel in rekening hebben gebracht, te meer daar het uitblijven van adequate en continue behandeling voor een ernstige bipolaire stoornis kan leiden tot ernstige en potentieel levensbedreigende psychische ontregeling.

Door deze essentiële elementen buiten beschouwing te laten, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing gebaseerd op een onvolledig en onjuist feitenonderzoek en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.2.2.2 Tweede onderdeel: verzoekster kan in het land van herkomst geen adequate behandeling krijgen voor zijn aandoening.
16.-
De verwerende partij is van oordeel dat de noodzakelijke medische behandeling en opvolging voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië, en dat er derhalve geen medisch bezwaar bestaat tegen een terugkeer.

Deze conclusie is echter gebaseerd op een louter theoretische beoordeling van het bestaan van medische structuren en houdt geen rekening met de concrete, individuele en feitelijke toegankelijkheid van de behandeling die verzoekster nodig heeft.

Verzoekster lijdt aan een ernstige bipolaire stoornis type I met psychotische decompensaties, waarvoor in het verleden zelfs een gedwongen opname noodzakelijk was. Haar aandoening is chronisch, onvoorspelbaar en potentieel levensbedreigend bij ontregeling. Zij is afhankelijk van een continue en gespecialiseerde psychiatrische opvolging, medicamenteuze behandeling, regelmatige medische controle en monitoring van haar toestand, met de mogelijkheid tot onmiddellijke interventie bij destabilisatie.

Een dergelijke behandeling veronderstelt niet enkel het bestaan van psychiatrische diensten in abstracto, maar ook een stabiel en duurzaam zorgtraject, therapeutische continuïteit en een praktisch toegankelijke infrastructuur die in staat is om langdurige en intensieve opvolging te waarborgen.

De bestreden beslissing onderzoekt niet of een dergelijke zorgstructuur in Albanië in concreto en effectief toegankelijk zal zijn voor verzoekster.

17.-
Vooreerst wordt geen rekening gehouden met het feit dat de psychiatrische toestand van verzoekster sterk samenhangt met de traumatische ervaringen die zij in Albanië heeft ondergaan. De medische stukken bevestigen dat een terugkeer naar de omgeving waarin haar trauma's zijn ontstaan een ernstige hertraumatisering kan veroorzaken en een destabiliserend effect kan hebben op haar psychische toestand.
Dit verhoogt aanzienlijk het risico op herval, ontregeling en hospitalisatie.

De verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken in welke mate deze psychische kwetsbaarheid en de impact van hertraumatisering de effectiviteit van een eventuele behandeling in het land van herkomst ondermijnen.

Daarnaast werd evenmin onderzocht of verzoekster bij terugkeer onmiddellijk en zonder onderbreking toegang zal hebben tot gespecialiseerde psychiatrische zorg. Het bestaan van een gezondheidssysteem of van bepaalde psychiatrische instellingen betekent immers niet dat verzoekster effectief, tijdig en continu behandeld zal worden.

Voor personen met een ernstige psychiatrische aandoening is elke onderbreking van behandeling bijzonder risicovol. Vertraging in opvolging, administratieve obstakels, gebrek aan gespecialiseerde zorgverleners of discontinuïteit van medicatie kunnen op korte termijn leiden tot ernstige psychische ontregeling, hospitalisatie of gevaar voor de fysieke integriteit van de betrokkene.

De bestreden beslissing bevat geen enkele concrete analyse van de praktische toegankelijkheid van langdurige psychiatrische opvolging, noch van de continuïteit van medicamenteuze behandeling, noch van de mogelijkheid tot crisisinterventie bij herval.

Evenmin werd onderzocht of verzoekster daadwerkelijk kan beschikken over een stabiel sociaal en therapeutisch netwerk dat noodzakelijk is voor het welslagen van haar behandeling. Haar huidige medische stabiliteit in België berust immers op regelmatige opvolging, een gestructureerd zorgtraject en een omgeving die continuïteit en ondersteuning biedt. Bij terugkeer naar Albanië zou deze stabiliteit volledig wegvallen.

18.-
Daarenboven werd niet onderzocht of verzoekster, gelet op haar medische toestand, haar beperkte arbeidscapaciteit en haar zorgverantwoordelijkheden, in staat zal zijn om de praktische en financiële voorwaarden te vervullen die nodig zijn om langdurige psychiatrische zorg te verkrijgen.
De verwerende partij beperkt zich tot de abstracte vaststelling dat behandeling in het land van herkomst bestaat, zonder aan te tonen dat deze behandeling daadwerkelijk adequaat is voor de specifieke medische noden van verzoekster.

Nochtans vereist artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat wordt nagegaan of de betrokkene bij terugkeer effectief toegang zal hebben tot een behandeling die haar gezondheidstoestand kan stabiliseren en een ernstige achteruitgang kan voorkomen.
In casu blijkt uit geen enkel element dat verzoekster in Albanië een zorgtraject zal kunnen volgen dat gelijkwaardig is in continuïteit en effectiviteit aan de behandeling die zij momenteel ontvangt en die noodzakelijk is om haar psychiatrische toestand te stabiliseren.

Integendeel, de combinatie van de ernst van haar aandoening, de nood aan permanente opvolging, het risico op hertraumatisering en de onzekerheid omtrent de praktische toegankelijkheid van gespecialiseerde psychiatrische zorg maken dat een terugkeer een reëel risico inhoudt op een ernstige en snelle verslechtering van haar gezondheidstoestand.

Hieruit volgt dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië geen adequate behandeling zal kunnen krijgen voor haar aandoening en dat zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft bijgevolg artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM geschonden.

Dat het enige middel van verzoekster ernstig en gegrond is.

2.2.3. Betreffende het rolrecht in het kader van een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen cf. het KB van 16 maart 2011 tot wijziging van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging van de RvV.

19.-
Artikel 9/1 van het gewijzigde KB van 21 december 2006 bepaalt dat iedere partij in een procedure voor de RvV het voordeel van het pro deo kan vragen bij zijn verzoekschrift en dat dergelijk voordeel van het pro deo wordt toegekend aan:

1° iedere persoon die bijstand ontvangt van een openbaar centrum dat maatschappelijke hulp verstrekt op overlegging van een attest van dit centrum;
2° iedere persoon die opgesloten, gevangen gehouden of vastgehouden wordt op een bepaalde plaats in het Rijk, op overlegging van een attest van de inrichting waarin hij van zijn vrijheid is beroofd;
3° iedere minderjarige op overlegging van een identiteitsbewijs of van enig ander document dat zijn staat bewijst;
4° iedere persoon die juridische tweedelijnsbijstand ontvangt in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek, op overlegging van een attest waaruit blijkt dat deze juridische bijstand hem werd toegekend;
5° iedere andere persoon die over onvoldoende financiële middelen beschikt om het rolrecht te voldoen op overlegging van bewijskrachtige documenten die bewijzen dat zijn inkomsten ontoereikend zijn.

Aangezien verzoekster geniet van de juridische tweedelijnsbijstand (volledige kosteloosheid) en hiervan een bewijs bijvoegt (stuk 2).

Dat huidig beroep van verzoekster niet kennelijk onrechtmatig is.

Dat verzoekster dus geen rolrecht dient te betalen voor huidige procedure en verzoekster hiervoor het nodige bewijs levert."
De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aangenomen als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Verzoekster is het niet eens met de beoordeling van verweerder, waaruit blijkt dat zij eerder een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal vanuit dit oogpunt onderzocht worden.

Artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn 5 gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit deze wettelijke bepaling blijkt duidelijk dat het de arts-adviseur is die beschikt over de beoordelingsbevoegdheid.

Ter staving van haar aanvraag legde verzoekster een standaard medisch attest neer waaruit blijkt dat zij lijdt aan een bipolaire stoornis. In dit attest werd ook aangegeven dat er recent nood was aan een gedwongen opname van 10 dagen wegens manisch-psychotische decompensatie. De medicatie die verzoekster behoeft, wordt opgesomd in dit attest. Daarnaast wordt ook aangestipt dat de behandeling vermoedelijk levenslang zal zijn en dat bij een stopzetting van de behandeling psychische decompensatie zal volgen met mogelijk een gevaarlijk gedrag voor zichzelf en anderen. Om het risico op decompensatie te vermijden wordt aangegeven dat een strikte psychiatrische opvolging noodzakelijk is. Ook blijken regelmatige bloedafnames belangrijk om de lithium spiegel op te volgen.

In zijn medisch advies weerhoudt de arts-adviseur de bipolaire stoornis van verzoekster en voert hij een onderzoek naar verschillende actieve behandelingen met name:

1. Lithium (Camcolit)
2. Haloperidol (Haldol)
3. Quetiapine
4. Lithiumspiegel bepaling
5. Opname psychiatrisch ziekenhuis
6. Gedwongen opname zo nodig
7. Opvolging psychiater
8. Opvolging psycholoog
9. Opvolging huisarts

Voor de beoordeling van de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst verwijst de arts-adviseur naar de resultaten van verschillende verstuurde MedCOI-aanvragen. De EUAA MedCOI Sector is verantwoordelijk voor het verzamelen van informatie over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen van herkomst.

De arts-adviseur komt, op basis van de verkregen informatie uit de MedCOI-databank tot de conclusie dat de vereiste medicatie en de vereiste medische zorgen beschikbaar zijn in Albanië.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt betreft dit geen louter theoretische benadering. Integendeel, zoals in het medisch advies wordt aangegeven ontvangt de EUAA MedCOI Sector informatie uit de volgende bronnen:
Lokale artsen die in het land van herkomst werken:
Deze artsen zijn geselecteerd door de EUAA MedCOI Sector op basis van vooraf vastgestelde selectiecriteria: beschikken over 6 jaar ervaring als arts, betrouwbaar zijn, beschikken over een professioneel medisch netwerk in het land van herkomst, wonen en werken in het land, beschikken over taalvaardigheid en over meer praktische criteria, zoals het beschikken over communicatiemiddelen en voldoende tijd om aanvragen te verwerken.
International SOS (Blue Cross Travel):
Dit is een toonaangevend internationaal bedrijf dat medische hulp en veiligheidsdiensten verleent. Het heeft 79 kantoren over de hele wereld en een wereldwijd netwerk van 29 ondersteuningscentra en 42 ziekenhuizen. International SOS (BCT) is contractueel verplicht om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandeling in landen over de hele wereld.

Het advies houdt wel degelijk rekening met de specifieke situatie van verzoekster. Er werd wel degelijk onderzoek verricht naar de toegang tot psychiatrische zorg en dit naast alle andere zorgen die verzoekster behoeft.

Uit de informatie die terug te vinden is in het administratief dossier blijkt dat alle zorgen die verzoekster behoeft verkregen kunnen worden in het land van herkomst. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift overigens tot het uiten van niet gefundeerde kritiek. Zo stelt ze dat zij in Albanië geen effectieve en continue behandeling kan krijgen die haar psychiatrische toestand kan stabiliseren, maar laat ze na om enig concreet gegeven aan te brengen dat haar betoog ondersteunt. Verzoekster laat na aan te tonen waarom ze van oordeel is dat er foutieve conclusies worden getrokken uit de voorhanden zijnde informatie. Met haar algemeen betoog weerlegt verzoekster geenszins het advies van de adviseur-geneesheer dat onderbouwd is met concrete informatie en verwijzing naar verschillende rapporten.

Verder volstaat het dat een werkzame behandeling mogelijk is in het land van verblijf, zonder dat is vereist dat deze behandeling op hetzelfde niveau staat als de behandeling in België.

Verzoekster stipt nog aan dat uit haar aandoening per definitie volgt dat ze arbeidsongeschikt is. Ook hier kan de Raad verzoekster niet volgen. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit effectief blijkt dat ze arbeidsongeschikt is. Er kan minstens van verzoekster verwacht worden dat ze dit betoog staaft met

medische attesten, quod non in casu. Bovendien verwijst de arts-adviseur naar het gegeven dat verzoekster ook nog een echtgenoot heeft waarvan geen enkel bewijs voorligt dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. Zelfs al zou verzoekster zelf niet in staat zijn om dagelijks te werken, kan zij financieel ondersteund worden door haar echtgenoot. Bovendien blijkt er een universele verzekering te zijn voor personen die in Albanië verblijven en die niet economisch actief zijn. Personen die terugkeren naar hun thuisland worden evenmin uitgesloten uit het systeem. Vanaf 1 januari 2017 zijn de gezondheidsdiensten overigens ook gratis voor Albanezen, ook voor zij die niet verzekerd zijn. Verzoekster brengt hier niets tegen in.

Waar verzoekster stelt dat de toegang tot gespecialiseerde psychiatrische zorg in Albanië beperkt, ongelijk verdeeld en vaak afhankelijk is van praktische en financiële voorwaarden, laat verzoekster opnieuw na haar betoog te staven met concrete gegevens. Deze gratuite beweringen kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel van haar middel herhaalt verzoekster deels hetgeen zij reeds in haar eerste onderdeel uiteenzette. Daarnaast betoogt ze dat haar psychiatrische toestand samenhangt met de traumatische ervaringen die ze in Albanië heeft opgedaan en betoogt ze dat een terugkeer een ernstige hertraumatisering kan veroorzaken. Ook hier kan de Raad enkel maar vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot een blote bewering. Geen enkel medisch stuk dat door haar werd neergelegd stipuleert dat een terugkeer een ernstige hertraumatisering met zich zal meebrengen.

De Raad kan enkel maar vaststellen dat verzoekster, die aangeeft het niet eens te zijn met het medisch advies van de arts-adviseur, zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog. Zij brengt geen enkel begin van bewijs bij waaruit ook maar zou kunnen blijken dat haar de toegang tot medische behandeling voor haar mentale problemen beperkt of onmogelijk zou zijn. Zij toont evenmin aan, bij terugkeer naar Albanië, een onderbreking van haar therapeutische continuïteit te ondergaan.

Uit het medisch advies is gebleken dat de arts-adviseur wel degelijk rekening hield met alle medische stukken en met de persoonlijke situatie van verzoekster en tot de vaststelling kwam dat de behandeling en opvolging voor de medische aandoening voor haar beschikbaar en toegankelijk is in Albanië, hetgeen niet door haar wordt weerlegd. Zij beperkt zich tot een ongestaafd en hypothetisch betoog en toont evenmin op geen enkele wijze aan dat zij niet, al dan niet zelf of via haar echtgenoot, zou kunnen instaan voor de eventuele kosten van haar behandeling in Albanië.

Verzoekster toont niet aan in Albanië van geestelijke gezondheidszorg te zullen worden uitgesloten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU